

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/22/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511204340
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2012:2511204340.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Kataríny Slováčkovej a Mgr. Jozefa Mačejca vo veci starostlivosti o maloletú: I. R., nar. XX. J. XXXX, bytom u matky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, matky: S. R., nar. XX. L. XXXX, bytom F., W. XXXX/XX a otca: R. R., nar. XX. G. XXXX, bytom F., Q. XXX/XX, o zvýšenie výživného, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 19. mája 2011 č. k. 8P/18/2011-28 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej týkajúcej sa bežného výživného m e n í tak, že výživné otca na maloletú zvyšuje od 1. apríla 2011 zo sumy 39,83 eur mesačne na sumu 50 eur mesačne a tým mení rozsudok Okresného súdu Trnava z 22. apríla 2005 č. k. PN-12C/206/2004-45 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 22. marca 2006 č. k. 11Co/302/2005-91 v časti výšky výživného na maloletú.

Vo veci samej týkajúcej sa zročného výživného a v časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zvýšil výživné otca na maloletú (označenú aj vo výroku rozsudku menom, hoci tu šlo o konanie týkajúce sa jediného dieťaťa a toto bolo predtým už presne identifikované v úvodnej časti rozsudku - pozn. odvolacieho súdu) zo sumy 39,83 eur mesačne na sumu 50 eur mesačne s účinnosťou od 1. apríla 2011, „splatnou“ (účinnosťou ?) „k rukám matky, vždy do 15. dňa v mesiaci“ (ktoré platobné podmienky výživného inak obsahovali už rozhodnutia tentoraz napadnutým rozsudkom majúce sa zmeniť, teda tzv. rozvodový rozsudok Okresného súdu Trnava v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, ktorým bol takýto rozsudok čiastočne zmenený). Ďalším samostatným čiastkovým výrokom vyslovil (súd prvého stupňa), že tým sa menia rozsudky tam označené a identifikované aj v prvej vete výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu (s tou výnimkou, že u identifikácie rozsudku odvolacieho súdu chýbal údaj, že príslušné číslo je číslom konania a v prípade vymedzenia častí skorších rozsudkov dotknutých zmenou ako „výšky výživného na maloletú“ tu bola istá nadbytočnosť tvorená i slovami „otca“ a „I.“ - keď najmä z výroku zmeňujúceho rozsudku tunajšieho krajského súdu z 22. marca 2006 muselo byť zjavné, že ním došlo k úprave miery vyživovacej povinnosti práve len u otca detí, z ktorých druhé už je t. č. plnoleté a je navyše - na rozdiel od maloletej mužského pohlavia); nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 1. apríla do 31. mája 2011 v sume 20 eur povolil otcovi splácať (správne „zaplatiť“) v splátkach po 5 eur splatných počnúc právoplatnosťou rozsudku spolu s bežným výživným až do zaplatenia pod následkom straty výhody splátok a napokon vyslovil, že žiadny (?) z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 62 ods. 2 a 4 vety prvej, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 a 3 Zákona o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom záverom

o preukázateľnej zmene pomerov (oproti času predošlého a tu inak i jediného rozhodovania o výživnom patriacom maloletej) nielen pre odstup času od pôvodného rozhodnutia (5 rokov), ale najmä pre zmeny na strane maloletej i oboch jej rodičov. U maloletej to bolo navštevovanie posledného ročníka základnej školy s perspektívou ďalšieho štúdia na Hotelovej akadémii a výdavky na zdravotnú starostlivosť sumou cca 20 eur mesačne, u oboch rodičov potom vzrast príjmov (u matky z pôvodných 9.370 Sk alebo dnes 311 eur na neskorších 574 eur, u otca potom menej výrazne z 10.300 Sk alebo 342 eur na 407,60 eur mesačne). Ak potom oboch rodičov v čase pôvodného rozhodovania zaťažovali ďalšie vyživovacie povinnosti (okrem maloletej), z toho jedna ďalšia u matky a tri ďalšie u otca a z tých otcovi jedna (k synovi L., nar. v r. XXXX) ubudla, avšak na druhej strane otec je invalidným dôchodcom bez možnosti zamestnania sa (a zvýšenia takto i svojho príjmu), ktorý krátkodobým zamestnaním sa (od mája 2010 do apríla nasledujúceho roka) u MUDr. F. (príbuzného) prakticky len vykryl výdavky spojené s pôžičkou na plnenie si vyživovacej povinnosti v období svojej nezamestnanosti; bolo síce namieste zvýšenie výživného, oproti matkou požadovaným 130 eurám mesačne však len relatívne menej podstatným zvýšením, kedy tak ostatné zvýšené výdavky spojené s potrebami maloletej bude musieť znášať matka (ako rodič s vyšším príjmom i očakávaním jeho rastu a menším počtom vyživovacích povinností). Rozhodnutie o zmene skoršieho rozhodnutia o výživnom bolo odôvodnené len prevzatím spôsobu rozhodnutia z výroku rozsudku do odôvodnenia, rozhodnutie o zročnom výživnom potom len vecne výškou nedoplatku odvodenou od reálneho platenia otcom už pred zvýšením sumy zaokrúhlenej na celé eurá nahor (40 eur mesačne) a pomermi otca a napokon rozhodnutie o trovách konania právne odkazom na § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne povahou konania.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len matka a navrhla ho (konečným návrhom) zmeniť a výživné zvýšiť aspoň na 70 eur mesačne, vytýkajúc pritom súdu prvého stupňa nedostatočnosť ním vykonaného zvýšenia, keď síce vie pochopiť sťažovanú situáciu otca (invalidného dôchodcu), i ona však vyšší príjem dosahuje len vďaka zvýšenému pracovnému nasadeniu a sama sa v záujme uspokojenia zvýšených potrieb maloletej musela zadlžiť, pričom vyživovacia povinnosť je tu na strane oboch rodičov.

Otec navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť prakticky pre zotrvanie na argumentácii, podľa ktorej mu súčasné pomery neumožňujú podieľať sa na výžive maloletej vyššou sumou a aj jeho príjem zistený na okresnom súde je navyše ukracovaný vykonávaním exekučných zrážok na splátky pôžičky, u ktorej bol ručiteľom a ktorú tzv. hlavná dlžníčka neplní.

Opatrovník zrejmy odvolací návrh nepodal, len vyslovil názor o nedostatočnosti sumy 50 eur mesačne veku i opodstatneným potrebám maloletej.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p. na základe odvolania matky celú vec (pretože tu šlo o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré sa mohlo začať i bez návrhu a v ktorom tak odvolací súd nebol viazaný ani odvolacími návrhmi a rozhodnutie o trovách konania malo povahu rozhodnutia závislého, hoc aj v takejto veci len formálne, na rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní (ktoré si vyžadoval odstup času medzi rozhodnutím v prvom stupni a očakávaným rozhodovaním odvolacieho súdu) v neprítomnosti zástupcu riadne predvolaného opatrovníka maloletej (keďže ten neprítomnosť svojho zástupcu na pojednávaní síce ospravedlnil, avšak len kolíziou s iným pojednávaním, teda nie dôležitým dôvodom a to navyše bez požiadavky na odročenie pojednávania z tohto či akéhokoľvek iného dôvodu), doplnil dokazovanie obsahom doplňujúcej správy spoločnosti VACUUMSCHMELZE, s.r.o., Horná Streda 1325/14 z 10. januára 2012 o príjmoch matky a správy Okresného súdu Piešťany o konaniach vedených vo veciach ďalších detí rodičov maloletej a vyhodnotením týchto i v spojení s doplňujúcimi prednesmi oboch rodičov pred odvolacím súdom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok v časti bežného výživného (rozumej jeho zvýšenia) treba napriek určitým nedostatkom pri formulácii výroku považovať za správny, keď súd prvého stupňa predovšetkým zistil skutkový stav v miere potrebnej pre rozhodnutie a vec i správne (s vyššie naznačenou výnimkou procesného rázu) posúdil po právnej stránke, pričom na podobnú správnosť aj v časti už zročného výživného nešlo usudzovať výlučne z okolností vzniknutých až po rozhodnutí napadnutým rozsudkom (čiže z dôvodov súdom prvého stupňa neovplyvniteľných a preto ani tomuto nepričítateľných).

Odvolací súd totiž predovšetkým nemá dôvod nestotožniť sa s tým, ako súd prvého stupňa odôvodnil ním zvolený spôsob rozhodnutia (zvýšenie výživného práve v konkrétnom rozsahu a čase), nakoľko argumentácia pojatá do odôvodnenia napadnutého rozsudku nevykazovala žiadne vecné, právne ani logické medzery. Záver súdu prvého stupňa o dôvodoch zvýšenia výživného v prejednávanej veci a o potrebe urobienia tak práve spôsobom vyplývajúcim z napadnutého rozsudku preto treba považovať za správny. Pre správnosť použitej argumentácie by pritom zásadne postačovalo na ňu (zo strany odvolacieho súdu) aj len odkázať (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.) a skutočne len pre úplnosť, nevyhnutnosť vyporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami (ktorá tu je inak v každej odvolacím súdom prejednávanej veci vynímajúc z toho paušálne opakovanie už skôr uplatnených dôvodov, o aké tu ale nešlo) a napokon i pre potrebu právnej zmeny rozsudku okresného súdu (pri faktickom potvrdení spôsobu rozhodnutia o bežnom výživnom) sa žiada doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) ešte toto :

Ustanovenie § 78 ods. 1 vety prvej Zákona o rodine robí možnosť zmeny rozhodnutia o výživnom závislou na zmene pomerov, ďalšie ustanovenie § 75 ods. 1 rovnakého zákona vymedzuje ako kritériá rozhodujúce pre určenie výživného, tak prípady, v ktorých súd má (môže) pri určovaní výživného vychádzať aj z iných než reálne existujúcich pomerov na strane výživou povinnej osoby a napokon ustanovenie § 77 ods. 1 vety druhej a tretej Zák. o rodine (i toto rovnako ako predošlé dve citované a tiež náležite aplikované súdom prvého stupňa, ako to vyplynie z uvedeného neskôr) zakotvuje pravidlo priznávania výživného (a takto aj robenia zmien v tom skôr určenom) len odo dňa začatia súdneho konania s výnimkou predstavovanou možnosťou urobiť tak aj za čas troch rokov spätne, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Korektným výkladom týchto ustanovení i v zmysle záverov ustálenej rozhodovacej praxe súdov v tejto oblasti potom treba dospieť k tomu, že dôvodom pre zmenu rozhodnutia o výživnom je vždy len taká zmena pomerov, ktorá má charakter podstatnej zmeny okolností rozhodujúcich pre určenie výživného. Pre záver o existencii takejto zmeny je potom nevyhnutné zistenie kritérií podstatných pre určenie výživného ako v čase pôvodného rozhodovania (rozumej rozhodovania rozsudkom majúcim sa tentoraz zmeniť), tak i v čase rozhodovania o zmene a prípadne i v príslušnom časovom úseku medzi takto vymedzenými hranicami a následné porovnanie takýchto kritérií, ich komplexné zhodnotenie a následné ustálenie, či tieto v ich súhrne odôvodňujú záver o zmene pomerov naznačenej už vyššie a ak áno, v akom smere (dôvod pre zvýšenie výživného, pre jeho zníženie, či dokonca pre zrušenie skôr uloženej povinnosti platiť výživné), rozsahu (miera zvýšenia či zníženia výživného) a aj od ktorého času (hľadisko nástupu zmeny pomerov v rámci obdobia sledovaného obvykle návrhom na začatie konania o úprave rozsahu skôr určenej vyživovacej povinnosti).

Pri vyjdení z takejto úpravy potom úvahám súdu prvého stupňa majúcim presvedčiť o správnosti jeho záverov nešlo de facto nič vytknúť.

V prejednávanej veci totiž ani nevznikla polemika o existencii relevantnej zmeny pomerov (danej súhrnom 1. časového odstupu od skoršieho rozhodovania o výživnom, 2. zmenami na strane maloletej a 3. zmenami na strane oboch jej rodičov), ale aj v rámci prieskumu správnosti rozhodnutia napadnutým rozsudkom bol nanesený problém, do akej miery má byť bremeno znášania zvýšených výdavkov spojených s rastom potrieb maloletého dieťaťa na rodičovi osobne sa starajúcom o také dieťa, ak je tento rodič zároveň rodičom z pohľadu príjmov oboch rodičov dieťaťa na toto i viac disponovaný.

Tunajší odvolací súd pritom už viackrát v minulosti zdôraznil, že u rodiča nemajúceho maloleté dieťa vo svojej osobnej starostlivosti (tu otec) je primárnou formou uspokojovania potrieb dieťaťa platenie výživného, kým naopak u rodiča druhého (samozrejme pokiaľ nejde o prípad nedostatku osobnej starostlivosti žiadneho z rodičov o dieťa, tu ale neprichádzajúci do úvahy) sa najmä v závislosti na veku dieťaťa mení pomer tzv. osobného a peňažného podielu (na plnení si vyživovacej povinnosti takýmto rodičom). Hoci stav vykrývania vyživovacej povinnosti rodiča osobne sa starajúceho o dieťa výkonom takejto osobnej starostlivosti je tu do istej miery vždy, v závislosti na veku dieťaťa a tiež prípadných ďalších faktoroch (akým je napr. obvyklý pobyt dieťaťa v priebehu významnej časti bežného týždňa či aj mesiaca v internátnom zariadení), jeho podiel je najmä v útlom veku dieťaťa rozhodujúci (keďže

v takomto čase obvykle aj nevyhnutnosť zotrvania príslušného rodiča v záujme zabezpečenia riadnej starostlivosti o dieťa na rodičovskej dovolenke takéhoto rodiča prakticky diskvalifikuje z nožnej účasti na pracovnom procese - a takto aj z obstarávania si ním zdrojov príjmu umožňujúcich mu plniť si vyživovaciu povinnosť tak, ako je to naopak v prípade rodiča osobne sa prevažne o dieťa nestarajúceho), postupom času ale jeho význam logicky klesá (čím je dieťa staršie a samostatnejšie, rastie význam uspokojovania jeho potrieb i zo strany rodiča majúceho inak dieťa v osobnej starostlivosti inými formami než výkonom tejto starostlivosti - tu rozumej predovšetkým prispievaním aj týmto rodičom na úhradu potrieb dieťaťa v rovine finančnej). Zvlášť u takého dieťaťa (inéno než útleho veku či dokonca vo veku blížiacom sa dospelosti) je potom nezanedbateľným faktorom pre úvahy o rozsahu vyživovacej povinnosti toho rodiča, ktorý má plniť vyživovaciu povinnosť na základe súdneho rozhodnutia (tu otec) tiež vyriešenie si predbežnej otázky možnosti a schopnosti oboch rodičov podieľať sa na výžive (opäť už súdom prvého stupňa dôvodne použité ustanovenie § 62 ods. 2 vety prvej Zák. o rodine) a takto aj otázky vzájomného pomeru vyživovacích povinností oboch.

Práve pri takomto nazeraní na okolnosti prípadu v prejednávanej veci potom síce odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa nemohol nevidieť istú formálnosť zvýšenia výživného napadnutým rozsudkom (po zaokrúhlení len o cca 10 eur, čiže iba o niečo viac ako 300 niekdajších Sk mesačne) a polemizovať dosť dobre nešlo ani s názormi odvolateľky aj opatrovníka o nedostatočnosti takéhoto zvýšenia výživného a prenášaní tým drvivej väčšiny zvýšených výdavkov spojených s uspokojovaním potrieb maloletej na bedrá jej matky; v konkrétnych súvislostiach ale každé iné rozhodnutie by bolo praktickým popretím zmyslu príslušnej úpravy.

Súd prvého stupňa totiž najmä náležite vyhodnotil reálne možnosti a schopnosti oboch výživou povinných rodičov (teda i otca) a to i pri zohľadnení zaťaženia otca i matky ďalšími vyživovacími povinnosťami. Je potom len problematcky spochybniteľným faktorom, že to v tejto konkrétnej veci je skutočne otec, ktorý je rodičom s objektívne nižším príjmom, u ktorého pritom za náležite vyargumentovaný treba považovať i záver o obmedzenej perspektíve zmeny (zlepšenia) takéhoto stavu (s prihliadnutím k faktoru zdravotných problémov otca a jeho invalidity). Zároveň tu preukázateľne nešlo o rodiča, ktorý by sa do takejto situácie dostal vlastným pričinením, či u ktorého by bolo namieste usudzovať na iné reálne schopnosti a možnosti, z ktorých by takto bola potreba vychádzať napriek ich momentálnemu nedosahovaniu. Napokon to síce bol práve otec, kto vo vzťahu k počtu vyživovacích povinností oproti času pôvodného rozhodovania zaznamenal ich úbytok (na rozdiel od matky zaťaženej naďalej dvoma takýmito povinnosťami otcovi po ubudnutí jednej počet poklesol zo štyroch na tri) a bolo tu i založenie si práve týmto rodičom vyššieho počtu vyživovacích povinností v rozpore s reálnymi schopnosťami tieto uspokojovať, žiadna z takýchto okolností (za iných okolností idúcich na vrub výživou povinného, resp. v prospech záveru o možnosti zvýšenia výživného) však tu významnou nebola. Bolo to tak jednak preto, že zistené možnosti a schopnosti otca aj po poklese mu počtu vyživovacích povinností neumožňovali počítať u maloletej s vyšším podielom na takto „uvolnenej“ časti príjmov otca, na druhej strane však i preto, že pri vyjdení z tradičnej úvahy, podľa ktorej by na stav neuváženeho zakladania si nových vyživovacích povinností (bez ohľadu na pomery) mali primárne „doplácať“ tie vzniknuté neskôr, by osobou takto dotknutou mala byť práve maloletá I. (ako najmladšie dieťa otca i to mladšie matky).

Uplatnením aj v tejto konkrétnej veci toho zo záverov ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho odvolacieho súdu (vo veciach výživného), podľa ktorého na všetky vyživovacie povinnosti výživou povinnej osoby disponujúcej či už príjmom zo zamestnania alebo náhradou zaň (tu tzv. plný invalidný dôchodok) možno počítať nanajvýš so sumou cca 25% (jednej štvrtiny) príjmu (aj v záujme zachovania možnosti uspokojovania potrieb samotnej výživou povinnej osoby, v tejto súv. por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2010 č. k. 10Co/315/2009-134, inak vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/154/2009), totiž z aktuálneho príjmu otca (od 1. januára 2012) približne 421 eur mesačne (podľa prednesu účastníka na odvolacom súde, o ktorého pravdivosti so zreteľom k skoršej výške dôchodku a obvyklej valorizácii nebol dôvod pochybovať) na výživné pre všetky jeho deti bolo by možné počítať nanajvýš so sumou 105,25 eur mesačne.

Za takejto situácie už výživné platené všetkým osobám, voči ktorým má otec t. č. vyživovaciu povinnosť (plnoletí synovia L. a A. a maloletá I.) sumou 150 eur mesačne (u I. už po zohľadnení zvýšenia),

predstavuje prekročenie vyššie načrtnutého obrazného stropu, nad ktorý už ísť nemožno. Pretože potom nevyhnuté je zachovať i určitú mieru pomeru medzi potrebami mladších a starších detí (hoci tu odvolací súd rozhodne nemieni bagatelizovať potreby mladších detí - tu najmä stredoškolskej študentky I.), pri takomto zvažovaní miery proporcionality treba ustáliť, že zásadne by výživné patriace mladšiemu dieťaťu nemalo presahovať výživné patriace dieťaťu staršiemu.

Za stavu platenia obom starším deťom otca sumy 50 eur mesačne tak bolo i prakticky neobhájiteľné, prečo by malo byť za daných okolností práve výživné na Ingridu určené vyššou sumou, než na ostatné deti otca.

Z tohto uhla pohľadu potom boli prakticky bezpredmetnými ako námietky týkajúce sa zvýšených potrieb maloletej (na ktorých tak v zvýšenej miere i úmerne ňou dosahovanému príjmu musí participovať najmä matka, hoc aj toto odvolací súd neteší), tak i poukazovanie otcom na jeho zaťaženie povinnosťou splácať (titulom ručiteľského záväzku) pôžičku prevzatú inou osobou (toto preto, že odhliadnuc od nedostatku prednosti takejto podľa všetkého neuvážene prevzatej povinnosti pred výživným, kde je tomu presne naopak - tu por. aj § 62 ods. 5 Zák. o rodine, príjem otca i bez jeho vystavenia exekučným zrážkam vyššie než súdom prvého stupňa určené výživné nedovoľoval).

Odvolací súd napokon i v súlade so svojou skoršou rozhodovacou praxou v obdobných veciach považuje za obhájiteľné tiež zvýšenie výživného už od prvého dňa mesiaca, v ktorom došlo k začatiu konania (konanie tu začalo až 5. apríla 2011). Nech aj práve tu súd prvého stupňa svoj postup (v istom smere predstavujúci výnimku zo zákonom ustanoveného pravidla) neodôvodnil, krajský súd má za to, že priznanie výživného už od začiatku mesiaca pri začatí konania „až“ v jeho prvej dekáde (mesiaca) treba akceptovať bez osobitného preukazovania dôvodov, pre ktoré návrh súdu nedošiel už (a práve) prvý deň mesiaca (keďže takýto časový faktor je v mnohých prípadoch a zvlášť pri doručovaní podaní poštou účastníkom neovplyvniteľný a navyše očakávateľnosť určitej zmeny pomerov až k prvému dňu mesiaca by logicky každý návrh podaný pred takýmto časom robila predčasným a naopak úkon urobený až po takomto čase predstavoval by riziko nepriznania práva za časový úsek predstavujúci príslušnú medzeru).

Pri riadení sa všetkými už opísanými úvahami tak rozhodnutie napadnutým rozsudkom o bežnom výživnom bolo treba považovať v jeho podstate za správne. Ak toto isté nebolo možné tvrdiť aj o konkrétnej podobe výroku rozsudku v tejto veci (hoci tu zďaleka nešlo o výskyt tak markantných nesprávností ako v iných tunajších skôr prejednávaných iných obdobných veciach), odvolací súd napadnutý rozsudok v časti bežného výživného (a i súvisiacej zmeny skorších rozhodnutí o výživnom) podľa § 220 O. s. p. právne zmenil, fakticky ho však v takejto časti potvrdil spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho rozsudku.

Pokiaľ tu však boli zhodné tvrdenia oboch rodičov o tom, že dnes tu dlh na zročnom výživnom (ustálený zodpovedajúcim čiastkovým výrokom napadnutého rozsudku) už nie je (lebo bol vyrovnaný v čase predchádzajúcom rozhodovaniu odvolacieho súdu) a i odvolací súd mal pri svojom rozhodovaní povinnosť vychádzať zo stavu v čase vyhlásenia rozsudku (toho svojho, tu por. i § 211 ods. 2 a § 154 ods. 1 O. s. p.), bolo tu nutné na príslušnú skutočnosť reagovať zrušením príslušného čiastkového výroku rozsudku súdu prvého stupňa (bez potreby aj možnosti jeho nahradzovania iným rozhodnutím či pokračovaním konania o príslušnej otázke) za analogického použitia ust. § 221 ods. 1 písm. i/ O. s. p.

To obdobne platilo aj u tzv. závislého rozhodnutia o trovách konania, kde pominúc použitie slova žiaden v nenáležitom tvare (v akom ho používa len kodifikovaná podoba na túto vec zjavne nedopadajúceho ust. § 142 ods. 2 O. s. p.) šlo o prípad neopodstatnenosti rozhodovania. V konaniach zahájiteľných aj bez návrhu (o aké šlo aj v tejto konkrétnej veci) je totiž nedostatok práva účastníkov na náhradu zákonným pravidlom majúcim pôvod práve v okresných súdom spomenutom ustanovení § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p., nakoľko však v tomto prípade (na rozdiel od iných jemu len podobných) ide o pravidlo bezvýnimčné, odpadá aj možnosť rozhodovania (ktorým treba rozumieť len výber medzi aspoň dvoma do úvahy prichádzajúcimi možnosťami). Práve preto v takýchto veciach „rozhodnutie“ o trovách konania v skutočnosti žiadnym rozhodnutím nie je, ako také je nadbytočné a dôvod nerozhodovania o trovách

konania postačuje vysvetliť v odôvodnení rozhodnutia (ako to práve na tomto mieste urobil i tunajší súd, ktorý z toho istého dôvodu sám „nerozhodol“ ani o trovách odvolacieho konania).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosť uložená týmto

rozsudkom (v spojení s rozsudkami mu predchádzajúcimi) nebude plnená dobrovoľne za určených podmienok, možno sa jej splnenia domáhať exekučne.